

Følge af, at vi have foreslaaet Fængselsstraf, som Lovforslaget ikke kjender. Dette har nødvendiggjort, at vi maatte tilføie en Indskrænkning i Henseende til det Omfang, hvor Toldbestyrelsen kan paalægge Strafsanktion, nemlig kun i de Tilfælde, hvor Overtrædelserne efter Toldbestyrelsens Skjøn ikke kunne paadrage Fængselsstraf; men hvor der er Spørgsmaal om, at Straffen kan blive Fængsel, skal Sagen indbrages for Domstolene. Derimod har Toldbestyrelsen det i sin Magt, hvor den skjønner, at Handlingen ikke er forsættelig, altsaa ikke kan paadrage Fængselsstraf, at fastsætte Bøder, naturligvis saaledes, at hvis den Paagjældende ønsker Sagen indbragt for Domstolene, staar det ham frit for. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, hvorledes vi endvidere have udvidet Toldbestyrelsens Myndighed til ogsaa at estergive Bøder, dog kun, hvor Forseelsen klarlig skjønnes ikke at være begaaet med Forsæt. Det er naturligvis kun Toldbestyrelsens Skjøn, det beror paa, og som vi forudsætte, at den kun vil anvende, hvor Omstændighederne enten tale for en Medsættelse eller Estergivelse. — Den næste Bestemmelse i Vædringsforslaget under Nr. 28, „dog at der paa Tilfaldes Forlangende bestikkes ham et Forsvar“, er en Bestemmelse, vi have taget fra Loven om Brændevinsbrænding. Vi have ment, at det var rigtigt ogsaa at optage denne Bestemmelse her. — Ved § 20 vil jeg gjøre opmærksom paa, at der i Lovforslaget staar, at indtil Halvdelen af de ikjendte Bøder kunne af Toldbestyrelsen tillægges den eller de Funktionærer, som have opdaget Forseelsen. Hertil har den høitærende Finantsminister stillet et Underændringsforslag, hvorefter den sidste Sætning forandres saaledes, at den ene Halvdel af Bøden skal tilfalde Angiveren, dog ikke over 2,000 Kr.]

Formanden: Jeg tror, at den ærede Ordfører har set lidt feil paa Vædringsforslagene, hvad der iøvrigt er ganske forklarligt; thi de to Forslag under Nr. 4 og 5 af den ærede Finantsminister ere betegnede som Underændringsforslag, men ere i Virkeligheden at betragte som selvstændige Vædringsforslag; nogen videre Banfællighed vil der jo imidlertid ikke fremkaldes derved.

Ordføreren (Mazén): Jeg vil altsaa gjøre opmærksom paa, at vi have foreslaaet Udtrykket „Funktionærer“ ændret til „tilhynsførende Embeds- eller Bestillingsmænd“ for derigjennem at gjøre klart, at der ikke tales om hvilken som helst Funktionær, men kun om dem, som i Embeds Medfør

have at føie Tilhyn med de paagjældende Etablissementer. Derunder have vi saa ogsaa tænkt os, at baade det stedlige Toldopshyn og tillige naturligvis Politiet, som ifølge § 19 skal hjælpe med at føie Tilhyn, skulle være indbefattede. Det har imidlertid den høitærende Finantsminister ikke ment, og han har derfor stillet et Underændringsforslag om, at dette Udtryk „tilhynsførende Embeds- eller Bestillingsmænd“ skal ændres til „Politiets eller Toldvæsenets Funktionærer“. Dette Vædringsforslag har Udvalget i alt Fald ikke endnu set sig i Stand til at tiltræde, thi det er klart, at som det er affattet, vil Afgangen til at faae Del i Bøderne være aldeles fratagen selve Kontrollen og de ved denne ansatte Embedsmænd. Vi have ikke været paa det Reue med, om det vilde være rigtigt saaledes ubetinget at udelukke de ved Kontrollen ansatte Embedsmænd, naar man overhovedet giver nogen som helst Funktionær Afgang til at faae Andel i Bøderne. Det er Noget, vi i alt Fald have villet betænke os paa, og vi have derfor ment indtil videre at burde fastholde Udtrykket „tilhynsførende Embeds- og Bestillingsmænd“. Hvis det ikke skulde være tilstrækkelig omfattende, kunde der blive Spørgsmaal om en Omredaktion inden 3die Behandling; men alene at give Politiets og Toldvæsenets Funktionærer, men ikke Kontrollens Embedsmænd denne Ret, er Noget, vi paa Forhaand ikke kunne være med til. Men maaste skulle Kontrollens Embedsmænd være indbefattede under Udtrykket „Toldvæsenets Funktionærer“. Dg-saa her er en Uklarhed, som har gjort, at vi indtil videre ikke have kunnet slutte os til dette Vædringsforslag, og vi henstille altsaa til Thinget indtil videre at følge Udvalget i dets Affattelse. Spørgsmaalet om en Vædring i Redaktionen kan da være forbeholdt til 3die Behandling. Dernæst have vi foreslaaet, at den sidste Sætning i § 20 om Afgangen for Angiveren til at faae den ene Halvdel af Bøden skulde udgaa. Vi vide jo ganske vist, at Belønninger for Angivelser finde Sted baade i Toldforhold, ved Brændevinsbrænding o.s.v., men vi have ikke været paa det Reue med, om det skulde være rigtigt og forsvarligt at medtage dem i disse Forhold. Man maa nemlig erindre, at Bøderne her ere saa høie, at det kunde indeholde en Fristelse, som forekommer os at være betænkelig, og vi have ment, at her ogsaa var et Hensyn at tage til Bryggeren, at man ikke skulde udsætte den Slags Præmier for Angivelse. Hvor der er Spørgsmaal om saa høie Bøder, bør man formentlig ikke uden over-